

Nagy Gáspár

**NAGYKUN TEMETÉS...
JANUÁRI VERŐFÉNYBEN**

*– amikor Körmendi Lajost utolsó útjára kísértük. Emléül az
útítársaknak: Antall István, Berecz András és Kobzos Kiss
Tamás barátaink.*

Ragyog.
Naptól ragyog az Ég,
drága Lajos barátunk!
Olyan nyarat rendeltél...
Bizony azt most
Neked is kellene látnod!
Motyogom is,
csak magam elé,
ezt látnod kellene,
tán látod is, barátom,
miképp is zajlik éppen
fájdalmas búcsúzásod,
búcsúztatásod...

És hozzá a derűs háttér...!
Olyan álomi kék
 eget kértél
föled s fölénk januárban,
hogy hihetjük:
körülötted boldog nyár van.

Bár halljuk még
az első rémült
év eleji
szívkondulást,
mikor a lelked már
az Égbe készült...
de onnan is

kihallatszott talán:
nekünk és értünk szólt
szelíd hangodon
a Kun miatyánk.

Berekfürdői temető,
Istenem, ez a téli nyár...
csontig simogató napsugarak!
Mintha csak hallanánk
gondoskodó jó szavaidat:

*„Ügyeltem ám rátok,
kósza barátaim!
Januárban se fázzatok,
itt az én földemen,
a Nagykun Égbolt alatt!”*

Gondoltál ránk,
mint mindig,
hogy ne dideregjünk
ebben a lehűtött,
fagyos világban,
kitaláltad hát
a legjobb helyet,
ahol mindig
búcsúzkodó
őszeleji nyár van.

Mert önzetlen,
baráti szíved
talált egy szép platános
paradicsomi helyet
és hívtál is minket
imígyen:

*„Gyertek el hozzám,
testet és lelket
körülölelő, gyógyító vizet,
áldott őselemet kínálok*

*nektek, barátaim,
mint valami békés
tanácskozó termet,
(és nem síri vermet!)
meg szeptemberedő
szép nyárvégeket...
Legyen az időnk is áldott,
reménykedem még,
bár tudom én
miféle mezsgyén állok...”*

(Utóirat)

Most mi állunk itt,
sírodnál, barátunk,
Körmendi Lajos!

Te Égbe szállsz
s a lelked, tudjuk már
és hisszük is:
a jobbik oldalon.

És ámulva nézzük, ahogy
az örökzöld koszorúkból
emelkedik szíved fölé
egy újabb kunhalom.

(Esz, 2005/2.)

NAGY GÁSPÁR 1949-BEN SZÜLETETT BÉRBALTAVÁRON. VERSET ÉS PRÓZÁT IS ÍR,
MŰFORDÍTÁSSAL FOGLALKOZIK. JÓZSEF ATTILA- ÉS KOSSUTH-DÍJAS.